

ποῦ ἴσ'τὰ καράτια στέκονται κρυμμένους ἢ κερδίσαις, καὶ νὰ ἔξυπνῶ τῆς γειτονιάς μὲ τῆς πολλὰς Σονάταις, μὲ τῆς Ἐστουνητιανῶν σας καὶ τῆς Μαντολιναῖταις. Ὡ! πόσον ἤθελα νὰ ἴδω κ' ἐκείνην τὴν Γρενάδα νὰ κίμων σὰν περαστικός κ' ἐκεῖ πιά σερνάδα, καὶ νὰ περῶσω ὕστερα κ' ἀπὸ τὴν Καρθαγένην, κ' ἀπὸ τὰ ξερωνήματα κ' ἀπὸ τὴν βγαίνει, ὡς ἔτσι μὲ τὸν Σάντο μου, τὸν Περικλῆ τὸν βλάκα, κακὴν κακῶς κ' οἱ δύο μας νὰ πάμε στὴν Μαλάκα. Ὡ! πόσον ἤθελα νὰ ἴδω καὶ τὴν Ἀνδαλουσίαν, τὴν γῆν τὴν καλλιγύναικον κ' εἰς καλλονὰς πλουσίαν, τῶν μεγατίμων Ἰνδάλων τὰ γένη τὰ μεγάλα, κ' αὐτὸν τὸν Βασιλέα σας, ὅπου βυζαίνει γάλα, ποῦ δὲν τοῦ κίγεται καρρὶ γιὰ τὰ καθήκοντά του καὶ πότε πότε σὰν μπεμπῆς δροσίζει τὴν νταντὶ του. Πῶς ἤθελα νὰ λέγωμαι Δὺν-Φασουλῆς κ' ἐγὼ, κ' εἰς Δουλιναῖας φλογεράς τοὺς κόλπους νὰ σπριγῶ, ὅπου τὸ κάθε μάτι τῆς νὰ σπῆξῃ σὰν στίλετο, κ' ἡμέσως νὰ βαπτίσω Δὺν κ' αὐτὸν τὸν Περικλέτο. Βεβασίως, ῥίλε Ναύαρχε, παρὰ τοῖς Ἰσπανοῖς ὑπάρχουν ἀναριθμητοὶ πρό χρόνον εὐγενεῖς, ἀλλὰ θαρρῶ κ' οἱ Ἕλληνας δὲν πᾶνε παραπίσω κ' αὐτοὶ συναγωνίζονται καὶ σὺς βαστοῦν τὸ ἴσο. Ἐδῶ νὰ γίνῃς εὐγενὴς εὐκόλως θὰ ἴμορῆσῃς, ἂν μόνον ἓνα σῶδρακο μεταξωτὸ φορέσῃς, κ' ἔδῳ ἢ Δόνακι πλημμυροῦν καὶ μὲς στοὺς δρόμους

[τρέχουν,

ἀλλὰ κ' ἐκείναις, Ναύαρχε, ὅπου λεπτὸ δὲν ἔχουν ἴσ'τὰ ρύπια τὰ παπούτσιά των νὰ βάλουν μεντζισόλαις, γυροῦν σῶναι καὶ καλά νὰ γίνουν Δόνα-Σόλαις. Δὲν εἶναι παιζε γέλασε κ' ἡ τῶν Ἑλλήνων χώρα, ἐδῶ καθέννας εἶναι Δὺν καὶ καθεμιά Σινόρα, καὶ δὸς του πλὴ εὐγένεια μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ...

(Ὁ Ναύαρχος ἐκπλησσεῖται χωρὶς νὰ βγάλλῃ λέξι.)

Φ.— Ἡμεῖς, μεγάλε Ναύαρχε, μετὰ πολλῆς μαμανίας ἐγκύπτωμεν σπουδάζοντες εἰς τὰ τῆς Ἰσπανίας, καὶ μὴ θαρρῆς πῶς δι' αὐτὴν μιλῶ στὰ κουτουροῦ... εἰς τὴν Μαδρίτην Πρεσβευτῆς ὑπῆρξε πρὸ καιροῦ ἐκεῖνος ὁ Δὺν-Στέργκος, Σκουλοῦδης ὁ πολὺς, ποῦ ἓνα φράκο του παληρ φορεῖ ὁ Φασουλῆς. Ὁ δὲ Σκουλοῦδης ἔμαθε πολιτικὴ κομμάτι ἀπὸ τὸν Κυριακόπουλο τὸν πρωτοδιπλωμάτη, κ' ἂν τὰ ἰκτάρερε καλά εἰς τὰ δικά σας μέρη αὐτὸς ὁ Κυριακόπουλος τὸν ἔδγαλε ξερετέρι, κ' ἀφοῦ τὸν ἔδασκάλεισε νὰ κίμων τὸ καὶ τὸ δικαίως τώρα τοῦ ζητεῖ γιλιδὸς ἐκκτὸ, καὶ μὲ τὸν ὄσκαλο κακὰ ὁ μαθητῆς θὰ μπλέξῃ...

(Ὁ Ναύαρχος ἐκπλησσεῖται χωρὶς νὰ βγάλλῃ λέξι.)

Φ.— Ἡμεῖς, μεγάλε Ναύαρχε, μετὰ πολλῆς μαμανίας ἐγκύπτωμεν σπουδάζοντες εἰς τὰ τῆς Ἰσπανίας, ἀλλὰ κ' ὁ Δὺν-Θεόδωρος, λιγνὸς ὡς Ἀγαμῶνων, ἰδὼν Θαλάσσας κ' ἄστρα καὶ γνοὺς ἀνθρώπων νόον, πιστεύω, ῥίλε Ἰσπανέ, πῶς διόλου δὲν ἔ ἀργήσῃ τὴν ποθίτην ριλίαν σας νὰ τὴν καλλιεργήσῃ, καὶ τότε πλὴ πρὸς σὺς ἴμιλε... ἀμάν, Χριστὶ, κ' ἄς [ῥέξῃ...

(Ὁ Ναύαρχος τὸν χαιρετᾷ χωρὶς νὰ βγάλλῃ λέξι.)

Φ.— Ἐδῶ ποῦ λέτε, Ναύαρχε, μετὰ πολλῆς μαμανίας ἐγκύπτωμεν σπουδάζοντες εἰς τὰ τῆς Ἰσπανίας, κ' ὅπταν, οἶξῃ χάριτι, τοῦ χρόνου προίοντος, τελειώσῃ κ' ἡ γνωστὴ δουλειὰ τῆς Δόνας τῆς Ἀρ- [χόντως, καὶ ριλίσουναι αἱ Ἀρχαὶ τῆς χώρας τῆς εὐάνδρου, τοῦτέστιν ὁ Εἰσαγγελεὺς μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τότε θὰ συμμεκλήσῃτε καὶ εἰς, διαδόντρου γυιέ, διότι καὶ ὁ Πρέσβυς σας, ὁ Πρά-Δέ-Ναντουγιέ, ποῦ εὐγενὴς ἀσφ'ραίνεται πῶς εἶναι ὡς ἴσ'τῃ ρίξα, ἐπῆρε πρᾶγμα μὴ φορὰ, τὴν διαλεχτὴ Ἑλίσα, τὴν πρίν κυρίαν τῆς τιμῆς, τὴν κόρη τοῦ γιατροῦ, καὶ οἱ γαμπροὶ ἀπέμειναν ἴσ'τὰ κρούα τοῦ λουτροῦ. Αὐτὰ καὶ μόνω ταπεινῶς ὡς ἔβλην ἐν τοῖς πρώτοις, Δὺν-Φασουλῆς, Δὺν-Φουκαράς, Δὺν-Νησιτικός ἐπιπότης.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ φίλος Φλετορίδας, ὁ Θεόδωρος τοῦτέστι, ἐκ Σάμου πατριώτης καὶ νέος σοβαρός, σπουδαῖας ἐξέτασις ἱατρικῆς ὕποψῃ, κ' ἔγένετο διδάκτωρ βερβάτος καὶ γερός. Καὶ τῶρα ὄλοι νόρη ποῦ εὐχονται χροσὴ κ' ὀργήγορα νὰ σταίη Σαμῶτικο κρασί.

Ἰδιαιτέρως συνιστᾷ τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν ἀδελφῶν Μαζαριτιῶν, ποῦ εἶναι ἴσ'τὰ Περσία, κ' ἐπρομηθεῖται πᾶν γωστοῦν καὶ ἀγνοῦν βιβλίον χωρὶς μ' ὑπέροχον τιμὴν νὰ σὺς στενοχαρῆσῃ. Μοναδικὸν Κατάστημα μ' ὀκλήψην πολλὴν καὶ εἰς τὴν Δύην σὺμπάκου καὶ τὴν Ἀνατολήν.

Ἐστὸν Πειρικὴ Κατάστημα τοῦ Στάθη Δηλαδέρη, ὅπου μεγάλο ἄγγισε νὰ κίνη ντραβέρη. Εἰς τοῦτο πλάκις τεγγιτὰ ἀπὸ τοιαῦτον πρώτης, τὰς διακρίνει δι' πολλὰ καθ' ὅλα στερεόταις, κατὰλλοι πρὸς στρώσιμον εἰσόδων κ' αἰθουσῶν καὶ μαγειρεῖων κἄποτε καὶ πάντων καὶ πρῶτων. Πρὸς τοῦτοις πλάκις στερεαὶ γιὰ κίθη πεζοδρόμιον, καὶ ὡς αὐτὸ Κατάστημα δὲν ἔγινε παρῶμιον.

Ὁ Ρωμὸς γνωστὸν σὺς κίνω — πῶς ἴσ'τὰ σπῆξῃ μου ἀνάθη.
στὴν Ἑσπέρην ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε σπαρεῖται
μὲ ἔσποδοτὸ ἔδῳ, — δὲν τὸν ἴδῃ τρεῖς ἴσ'τὰ ἔδῳ.

μὲ ἱμῶν, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χίρα δίχως ἄδρα, — ποῦτ' ἄλλοτε μαμμῆ.